



ΣΗΕ ΜΙΑ ΜΟΥΜΙΑ

Σπυρίδωνι Δὲ Βιάζη

Μὲ τὸ μέτωπο ὑψωμένον
Πάντα μένω
Καὶ θωρῶ τῆς γῆς τοὺς θρόνους,
Ἄλλὰ κλίνω ἀγάλι ἀγάλι
Τὸ κεφάλι
Εἰς τρεῖς χιλιάδες χρόνους.

Τρεῖς χιλιάδες τώρα χρόνοι
Ποῦ χρυσώνει
Τ' ὄνομά σας πάντα ἢ φήμην
Καὶ μαζί του στέλνει ἀκόμα
Καὶ τὸ σῶμα
Ἡ ἀθάνατη ἐπιστήμη.

Τὸ κορμί σου ποῦ κυττάζω
Καὶ θαυμάζω,
Ὅπου ἀκέραιο πάντα στέκει,
Ποῦ τὰ χρόνια δὲ ψηφάει
Καὶ περνάει
Ὡσάν νᾶνε ἀστροπελέκι,

Πόσῃ λάμψι ἔχει κρυμμένη
Ποῦ δὲ σβένει
Καὶ τὸν κόσμον πλημμυρίζει.
Ὅλοδόξαστε ἀδελφῆ μου,
Μίλησέ μου,
Πῆς ποιὰ λάμψι σὲ στολίζει.

Πόθε βγαίνει ἔς τὸν αἰθέρα
Ἡ ἡμέρα
Μᾶς ἐδείξατε σεῖς πρῶτα.
Σεῖς ἐκάματε θρησκεία
Τὴ σοφία,
Σεῖς μᾶς δείξατε τὰ φῶτα.

Μιά παρθένα μυρωμένη,
Στολισμένη
Μὲ τὸ μάγουλο σὰ μῦλο,
Θὰ τὴ ξάνοιξες νὰ τρέξῃ,
Γιὰ νὰ βρέξῃ
Τὸ γραφτὸ κορμί ἔς τὸ Νεῖλο.

Κ' εἶδε ἡ ἀγνή βασιλοπούλα
Σὰ βαρκοῦλα
Ἐστ' ἀκρογιάλι ἀργὰ νὰ πλῆῃ
Καὶ παιδάκι ἀγαπημένο
Τυλιγμένο
Ἐκεῖ ξάνοιξε νὰ κλαίῃ.

Στοὺς χρυσοὺς ἐκείνους χρόνους
Εἶδες θρόνους,
Ὁ Μωϋσῆς ἐφάνη ἔμπρός σου
Μὲ τὸ πρόσωπο ἐμπνευσμένο,
Φωτισμένο,
Ποῦ θὰ θάμπωσε τὸ φῶς σου!

Τὲς θαυμάσιες Πυραμίδες
Ὅταν εἶδες,
Παναρχαῖε τῆς γῆς πολίτη,
Θὰ κουβάλησες ἔς τὸν ὄμο
Μέσ' ἔς τὸ δρόμο,
Ἐνα λίθο, ἕνα γρανίτη.

Θὰ σ' ὠδήγησε ἡ καρδιά
Ἐστὴν Ἀσία
Ἐτὰ σεμνὰ τὰ παλλικάρια,
Τὴν Ἑλλάδα νὰ θαυμάσῃς,
Ν' ἀγκαλιάσῃς
Τῆς Τρωάδας τὰ λιοντάρια.

Ἴσως εἶδες λυπημένη,
 Δακρυσιμένη
 Τὴ λευκόστηθι Ἀνδρουμάχῃ,
 Νὰ θωρῇ τὸν Ἔκτορά της
 Ἐμπροστά της
 Ὠπλισμένο γιὰ τὴ μάχῃ.

Ἴσως εἶδες τῆς Ἑλλάδας,
 Τῆς Τρωάδας
 Τὰ παιδιὰ νὰ πολεμᾶνε
 Καὶ τὰ βέλν ν' ἀκοντίζουν
 Καὶ ν' ἀφροίζουν
 Καὶ ἔς τὴ μάχῃ νὰ χουμᾶνε

Καὶ τὸν Ἔκτορα ἔς τὴν πάλῃ
 Νὰ προβάλλῃ
 Καὶ τὰ δόντια του νὰ τρίζῃ,
 Μὲ τὸ θώρακα ἔς τὰ στήθῃ
 Καὶ ἔς τὰ πλήθῃ
 Τὸ σπαθί του ν' ἀνεμίζῃ.

Καὶ τὴν περικεφαλαίᾳ
 Τ' Ἀχιλλεῖα
 Τρομερὰ νὰ λαμπυρίζῃ
 Μὲ τὸ δόρυ του ἔς τὸ χέρι
 Καὶ τ' ἀσκέρι
 Νὰ τρομάζῃ, νὰ χωρίζῃ.

Καὶ τὰ βέλν νὰ σφυρίζουν
 Καὶ ν' ἀφροίζουν
 Ἄτια ὀλόμαυρα ὀρθωμένα
 Καὶ παρθέναις μεσ' ἔς τὰ χέρια
 Περιστέρια
 Νὰ κρατοῦν ζευγαρωμένα.

Τρεῖς χιλιάδες τώρα χρόνοι
 Καὶ δὲ λύνει
 Τὸ κορμί, ποῦ ἀκέραιο μένει.
 Ἡ θλιμμένη τούτῃ χώρα,
 Ποῦλθες τώρα,
 Εἰς ἐσὲ δὲν εἶναι ξένη.

Ἴσως ἦλθες ἔς τὴν Ἑλλάδα
 Κ' ἢ λαμπράδα
 Θὰ σοῦ θάμπωσε τὸ μάτι

Καὶ θὰ χτύπησε ἡ καρδιά σου
 Ποῦ μπροστά σου
 Ἐθωροῦσες τὸν Σωκράτη.

Τ' Ὀλυμπίου Διὸς σὰν εἶδες
 Τὲς ἀκτίδες
 Μέσ' ἔς τ' ἀθάνατο κεφάλι,
 Θὰ ζητοῦσες μὲ λατρεία
 Τὸν Φειδίᾳ
 Νὰ ξανοίξῃς νὰ προβάλλῃ.

Ἴσως ἦλθες νὰ θαυμάσῃς,
 Ν' ἀγκαλιάσῃς
 Τὰ ξεφτέρια ἔς τὸν ἀγῶνα.
 Γιὰ νὰ ἰδῇς τοῦ Λεωνίδα
 Τὴν πατρίδα,
 Γιὰ νὰ ἰδῇς τὸν Μαραθῶνα.

Θὰ σταμάτησε τὸ αἶμα
 Μέσ' ἔς τὸ βλέμμα
 Κ' εὐθὺς θάγυρες τὸ γόνα
 Καὶ χαμήλωσες ἀγάλι
 Τὸ κεφάλι
 Ἐμπροστά ἔς τὸν Παρθενῶνα.

Ὁβελίσκουε ἐξῆτοῦσες
 Κ' ἐθωροῦσες
 Τ' Ὀλυμπίου Διὸς τὲς στήλες
 — Ποῦ οἱ τρακόσιοι ἀγωνισθῆκαν —
 Κ' ἐφανῆκαν
 Ἐμπροστά σου ἡ Θερμοπύλες.

Ἴσως ἄλνωτος σὺ μένεις
 Καὶ προσμένεις
 Τὸ στερνὸ θνητὸ ἔς τὴν κτίσι.
 Τὸ στερνὸ καὶ πρῶτο πλάσμα
 Τ' αὐτὸ ἦσμα
 Γκαρδιακὰ νὰ χαιρετίσῃ.

Σ' ἐσὲ πρόποσι ἐγὼ κάνω
 Καὶ ξεχάνω
 Τόσα μίσῃ, τόσους πόνους
 Τὸ ποτῆρι γιόμισέ μου —
 Ἀδελφέ μου,
 Ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες χρόνους!